

הוא מכחיש אותם, לא יביאוהו בעדותם לידי קרבן, הקל מעונש מיתה?!

אמרו לו חכמים: מה אם ירצה לשקר כדי לפטור עצמו מקרבן ולומר "מזיד הייתי באכילת החלב ולא שוגג", הרי היה פטור מקרבן אעפ"י שיש כאן עדים שאכל. ולכן, אף כשאומר לא אכלתי יש לפוטרו מקרבן [ובגמ' יתבאר מאיזה טעם הוא נאמן].

אכל כזית חלב, וחזר ואכל כזית חלב בשוגג בהעלם אחת, שלא נודע לו בין כזית לכזית שחטא — אינו חייב אלא חטאת אחת. אבל אם אכל בשתי העלמות, דהיינו, שנודע לו אחרי אכילת הכזית הראשון שחטא, ושוב נעלם ממנו שאסור לאכול חלב [או שחתיכה זו של חלב היא] ואכל כזית שני — חייב שתי חטאות, לפי שהעלמות מחלקות לחיובי חטאות.

אכל חלב ודם ופיגול ונותר, כזית מכל אחד, בהעלם אחת — חייב על כל אחת ואחת מהאכילות קרבן חטאת נפרד. ונמצינו למדים שלענין זה יש חומר באכילת מינין הרבה, ממין אחד!

ולפעמים מצינו שיש חומר במין אחד ממינין הרבה:

שאם אכל כחצי זית איסור, וחזר ואכל כחצי זית בהעלם אחת, שלא היתה לו ידיעה ביניהם שחטא באכילת חצי שיעור איסור, הרי אם שני החצאים היו ממין אחד של איסור — חייב חטאת, שהם מצטרפים לכזית. אם אכלן בתוך שיעור של אכילת פרס, וכפי שנלמד לקמן.

אבל, אם היו משני מינין של איסור —

פטור מחטאת. לפי ששני איסורים שונים אינם מצטרפים יחד לשיעור כזית.

גמרא:

קתני במשנה: אמרו לו אכלת חלב — מביא חטאת!

והוינן בה: "אמרו" — כמה הויין האומרים? על כרחך, מדקתני בלשון רבים משמע כי תריין, שנים הם ה"אומרים".

והוא, זה שהעידו עליו שאכל חלב — מה אמר להון?

אילימא דשתיק ולא קמכחיש להו. הרי אי אפשר לומר כן, כי אם תאמר כן הרי יש לדייק: אלא דוקא על שתיקה דתריין, כששותק כאשר שנים מעידים שאכל הוא דמביא חטאת, אבל על שתיקה על עדות דחד, כשרק אחד מעיד שאכל והוא שותק — מוכח דלא מביא חטאת!

והשתא תיקשי: אימא מציעתא דמתניתין:

דקתני: עד אומר אבל, והוא אומר לא אכלתי — פטור!

ודייקין: טעמא דמכחיש ליה לעד. אבל אם שתיק ולא מכחיש ליה — מיחייב! וכל שבין כששותק במקום תרי דחייב. וקשיא ארישא שדייקנו שדוקא כששותק במקום שנים חייב, אבל כששותק במקום עד אחד, פטור?

אלא, שמא תאמר דרישא מיירי דמכחיש להו לשנים העדים, ואומר לא אכלתי, ואעפ"י כן